

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11395/2025
05.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., чији је пуномоћник Зоран Раденковић, адвокат из ..., против тужене АД „Електромрежа Србије“ Београд, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4913/24 од 24.04.2025. године, у седници одржаној 05.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4913/24 од 24.04.2025. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4913/24 од 24.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4708/22 од 24.09.2024. године, која је исправљена решењем П 4708/22 од 09.10.2024. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужили на име накнаде за успостављену стварну службеност проласком далековода јачине 400 кв ТС Ниш 2 – Граница Македоније, релација ТС Ниш 2 – ТС Лесковац 2, на кп.бр. .. уписаној у ЛН бр. .. КО ..., површине од 2597 м2, на којој је уставновљена службеност, сходно уделу тужиле од 1/1, исплати 414.260,00 динара са законском затезном каматом од 24.09.2024. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка од 178.668,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4913/24 од 24.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 4708/22 од 24.09.2024. године, исправљена решењем П 4708/22 од 09.10.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/ 11... 18/2020 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП јер је одлука у складу са правним ставом усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.01.2017. године на којој је усвојен правни став о правној природи накнаде због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем и о застарелости те накнаде. Према овом правном ставу, правни основ потраживања тужиље због проласка кабла електричне енергије ваздушним путем изнад њене катастарске парцеле је стварноправног карактера, односно конституисање законске стварне службености на основу члана 51. Закона о основама својинскоправних односа (ЗОСПО), па се висина одговарајуће накнаде одређује на основу члана 53. став 3. истог закона, којим је прописано да на захтев власника послужног добра надлежни државни орган утврђује и одговарајућу накнаду, коју је власник повласног добра дужан да плати власнику послужног добра. Наведено потраживање застарева у општем року застарелости из члана 371. Закона о облигационим односима који почиње да тече, у смислу одредбе члана 158. Закона о планирању и изградњи (према којој се објекат може користити по претходно прибављеној употребној дозволи, која се издаје када се утврди да је објекат, односно његов део подобан за употребу) од дана доношења решења којим се инвеститору одобрава употреба далековода, пре чијег издавања далековод није могао бити стављен у функцију и коришћен за пренос електричне енергије. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом и примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 15.09.2022. године, а поднеском од 21.09.2023. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног

дела правноснажне пресуде је 414.260,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић